

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. . DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. G. Solomon. — *Modificarea legii de organizare judecătorească.*

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. I.* — Perimare. — Recurs. — introducerea lui la instanța care a pronunțat decizia atacată.

(Ministerul Armatei cu I. Bollist).

Idem S. III. — Contencios administrativ. — Avocați. — Refuzul Uniunii de a libera diploma de avocat.

(Iulian Levit cu Uniunea Generală a avocaților).

Curtea de Apel din București S. III. — Tranzacție. — Autoritate de lucru judecat. Retract litigios.

(N. Basilescu și alții cu Marin Mateescu).

Tribunalul Ilfov S. II. — Revizuire. Contrarietate de hotărâri. — Materie fiscală.

(M. A. Popițeanu cu Ad-ția financiară a Capitalei).

Judecătoria Oc. I Urban București. — Martori. — Notă de comandă. — Forță probantă.

(M. A. Popițeanu cu A. I. Chițulescu).

Jurisprudența străină.

Bibliografie.

MODIFICAREA LEGII DE ORGANIZARE JUDECĂTOREASCA

Domnul I. G. Solomon, distinsul președinte de la Curtea de Apel din București, ne trimite propunerile sale cu privire la modificările pe cari le crede necesar de adus în legea de organizare judecătorească.

Le publicăm aci cu convingerea că vor atrage atențiunea celor ce se interesează de bunul mers al justiției și vor aduce o prețioasă contribuție la alcătuirea viitorului proiect de lege, fiind cunoscută și unanim apreciată competența autorului în chestiunile cari privesc distribuirea dreptății:

A) CU PRIVIRE LA IERARCHIA JUDECĂTOREASCĂ

1) Ierarchia judecătorească se întemeiază pe funcțiuni iar nu pe grade.

Nici o înaintare nu poate avea loc decât dela o funcțiune la alta și anume: a) dela supleant, substituit sau ajutor, la funcțiunea de judecător de Tribunal sau de ocol; b) dela această funcțiune la aceia de Președinte de Tribunal, Șef de Parchet; c) dela Președinte la Prim Președinte sau procuror la Curtea de Apel; d) dela Procuror de Curte, la funcțiunea de Consilier la Curte; d) dela Consilier la președinte de Curte sau la Procuror la Curtea de Casație; f) dela Procuror de Casație la Consilier la aceiași Curte, etc.

Gradele obținute pe loc până astăzi se vor păstra;

ele constituiesc drepturi câștigate numai în ce privește salarizarea. Pe viitor nu se vor mai face înaintări decât în funcțiuni, iar în locul gradelor pe loc să se înființeze gradațiile de salar.

Salarizarea magistraților să se facă numai pe funcțiuni și localități; actualele salarizări ale magistraților înaintați pe loc, alcătuind limita inferioară a salariului funcțiunilor superioare cu grad egal acestora, orice modificări în plus nu vor privi decât funcțiunile iar nu gradele pe loc.

2. La numirea ajutorilor, supleanților sau substituiților să se ceară examenul de capacitate prealabil pentru a se da puțința unei largi selecționări.

La înaintarea acestor magistrați în funcțiunile imediat superioare să se ceară între alte condițiuni și proba unui minimum de activitate consistând din un număr de hotărâri importante. Aceiași probă eliminatoare să se ceară pentru înaintare în toate funcțiunile în ierarchia judecătorească până la aceia de Procuror la Curtea de Casație.

3. Pentru trecerea de la Președinte (sau prim-Președinte) de Tribunal la treapta imediat superioară de Procuror la Curtea de Apel să se ceară în plus și un examen oral consistând din concluziuni puse ca reprezentant al Ministerului Public la Curtea de Apel, în afaceri penale, civile, comerciale, de resortul acelei Curți. Acest examen să se dea înaintea unei comisiuni a Curții de Apel.

4. De asemenea, dela Președinte la Curte (sau Consilier de Curte în anumite condițiuni) la funcțiunea imediat superioară de Procuror la Curtea de Casație aceiași probă orală în afaceri de resortul Inaltei Curți examen dat înaintea unei Comisiuni a Curții de Casație

5. Consilierii Curții de Casație se aleg în prim rând din Procurorii Curții cu cel puțin un an vechime și numai la neajungere din Procurori cu mai puțin de un an, din Președinți dela Curțile de Apel sau din Consilieri, în ordinea trecerii pe tablou a acestor consilieri și având examenul de capacitate de mai sus.

6. La Curtea de Apel și la Curtea de Casație să se alcătuiască după anumite norme câte o comisiune care să cerceteze activitatea judecătorească a candidaților la înaintare, în primul caz până la gradul de Consilier de Curte de Apel inclusiv, în al doilea caz pentru funcțiunea de procuror la Curtea de Casație și care să

alcătuiască și Comisiunile examinatoare despre cari s'a vorbit mai sus.

7. Pentru înaintarea până la funcțiunea de Consilier de Curte inclusiv să se înființeze un comitet compus din Președinții și Primii-Președinți ai Curților de Apel din țară, convocați în București odată pe an și cari să formeze tabloul general anual al candidaților propuși la înaintare. Acest comitet să ia în desbatere tabloul fiecărei Curți de Apel. Acest tablou al comitetului să se publice în Monitorul Oficial și candidații să aibă dreptul a face orice întâmpinare într'un termen limitat.

Contestațiunile să se judece de către Consiliul superior constituit așa cum se arată mai jos.

8. Pentru înaintarea la funcțiunile de Președinte de Curte, Prim-Președinte, Procuror la Curtea de Casație și Consilier la aceiași Curte să se înființeze un Consiliu superior al magistraturii alcătuit din Ministrul Justiției, Primul-Președinte, Președinții de Secții, Procurorul General și un număr de Consilieri cu vechime aleși de adunarea generală a Curții pe un termen de minimum trei ani.

Candidații să fie trecuți pe acest tablou în ordin a meritelor constatate ca activitate, examen și reputațiune, înlăturându-se numai magistrații asupra cărora au urmat o acțiune disciplinară cu sancțiune. Magistrații omiși să aibă dreptul a face contestație, care se judecă de același Consiliu; hotărârea dată cu unanimitate de voturi ale magistraților rămân definitiv pe un an, iar în celelalte cazuri votul Ministrului să decida.

Tot acest Consiliu superior ratifică sau modifică ordinea tabloului celorlalte funcțiuni inferioare făcute de comitetul Curților de Apel.

9. Numirile să se facă în mod obligator în ordinea tabloului: pentru locurile până la Președinte sau Prim-Președinte de Tribunal inclusiv se vor propune 2 la vechime și unul la alegere.

Pentru acela până la Consilier de Curte inclusiv doi la alegere și unul la vechime iar pentru cele mai înalte alegerea să fie singură hotărâtoare.

Magistratul căruia îi vine rândul la înaintare și refuză, păstrează dreptul său la vacanțele viitoare. În tabloul anului următor rămân de drept înscrisi magistrații care nu au primit înaintare în cursul anului și așa mai departe. Se exceptează magistratul care în cursul anului a primit o sancțiune dela Curtea disciplinară. Acesta rămâne de drept șters pentru anul care urmează și nu poate fi discutat decât în anul următor ștergerii de drept, când i se va fixa locul fără nici o considerație pentru trecut.

Magistratul care figurează pe tablou are dreptul la mutare și numai în caz de lipsă, mutarea se va putea da unui alt magistrat care petiționează. Orice magistrat mutat după cerere nu mai poate fi înaintat în timp de un an dela mutarea sa; el va putea însă figura pe tablou după dreptul său.

10. La toate instanțele să se păstreze de către Președinții de Secțiuni memoriile magistraților din acele secțiuni; în aceste memorii Președintele va nota în mod detaliat tot ceia ce poate forma criteriul de apreciere

indiscutabilă asupra însușirilor magistraților. Nu se vor nota aprecierile defavorabile, decât după ce s'au adus mai înainte la cunoștința magistratului interesat fie pentru a le explica, sau a le corecta dacă este cazul. Aceste memorii se înaintează șefului instanței la finele anului. Acesta convoacă pe președinți și discută față cu ei notele, având dreptul de a confirma sau modifica notele acestora. Notarea Primului Președinte, în asemenea condițiuni este desăvârșită. Pentru magistrații Curților de Apel, votul Primilor Președinți va trebui să fie confirmat de votul colegiului Președinților la Curtea de Casație dat cu majoritate de voturi.

11. Pentru funcțiunea de Procuror la Tribunal să se dea o delegațiune judecătorilor inamovibili dela Tribunal; delegațiunea este anuală, nu se va putea ridica decât la sfârșitul anului judecătoresc și nu se reînnoește de drept dacă nu s'a dispus altfel în felul arătat mai sus.

Procurorii la Curțile de Apel să fie inamovibili. Orice loc de Consilier, vacant în Curtea de Apel se completează nu mai prin Procurorii dela aceiași Curte și în lipsa dela alte Curți.

Primul Președinte al Curții să fie numit din Președinții de Secție dela aceiași Curte.

Procurorul General să fie titular, având aceleași condițiuni de numire ca și Președintele de Secțiune.

12. La toate Curțile de Apel schimbarea dela o Secție la alta să se facă prin tragerea la sorți a unui număr de trei consilieri cari trec la secțiunea următoare.

13. Delegațiunile de Secretar General și de Directori ai Ministerului de Justiție să se dea Consilierilor dela Curțile de Apel având o vechime oarecare fixată prin lege.

B) CJ PRIVIRE LA DISCIPLINA JUDECĂTOREASCA.

1. Magistratul de orice treaptă, numit, înaintat sau permutat să nu poată părăsi serviciul decât după ce a terminat toate lucrările, a deliberat și soluționat procesele la cari a luat parte până în ziua primirii ordinului de numire.

2. Cel deferit în judecata disciplinară să nu mai intre în ședință dela data primirii citațiunii în judecată, sub sancțiune disciplinară pentru șeful instanței căreia trebuie să i se aducă la cunoștință faptul trimiterii în judecată.

3. Intre pedepsele disciplinare să se prevadă și mutarea disciplinară ca pedeapsă principală.

În orice caz mutarea ca pedeapsă accesorie să nu se poată da decât în urma avizului Curții disciplinare care a judecat pe invinuit.

4. Orice magistrat care are un grad mai mare decât funcțiunea ce o exercită să nu poată, în actele sale publice, să-și dea alt titlu decât acel al funcțiunii ce o are.

5. Să se recunoască magistraților dela judecătoria, Tribunal și Curți de Apel, dreptul de a se constitui într'o asociațiune cu scop profesional, caritabil și

amical, așa precum o au și colegii lor din Franța sub numele de Asociațiunea Amicală a magistraturii, fondată la 1921 și recunoscută persoană juridică, publicată în jurnalul oficial No. 22 din 5 Mai 1911.

6. Să se precizeze că în timpul vacanțelor mari Curtea va putea hotărî cu cel puțin 2 voturi așa precum era prevăzut în legea din 1909 (art. 202).

7. Adunarea generală a Curților de Apel, la începutul anului judecătoresc să poată lua în cercetare diferitele moduri de aplicare de procedură mărunte cari variază dela magistrat la magistrat sau dela un compect la altul și cari aduc neajunsuri nemeritate justițabililor.

Aceste dificultăți să fie aduse la cunoștință generală de către magistrații Curții, de către Tribunale sau de către Barouri. Deliberarea asupra lor să se facă cu 2/3 din complectul Curții și să fie obligatorie până ce nu s'a dispus altfel prin legi sau hotărârile Inaltei Curți.

8. Președintele unei Secțiuni să fixeze la începutul anului numărul maximum de procese ce urmează a fi judecate în cursul unei ședințe; orice proces trecut peste acest număr se va lua în cercetare numai în limita timpului legal disponibil, fără nici o considerațiune asupra naturii lui.

9. Când un proces desbătut în fond a fost repus pe rol pentru ori-ce motiv, judecătorii cari au făcut parte din complectul de judecată rămân de drept în continuare până la darea hotărârii chiar dacă s'ar găsi prin repartizare mutați la alte secțiuni ale aceleiași Tribunal sau Curți.

În acest caz afacerea nu se mai pledează de cât asupra chestiunii pentru care procesul a fost repus pe rol.

10. La Curțile de Apel Ministerul Public să fie reprezentat în toate cazurile printr'un Procuror al Curții, chiar în afacerile în cari este parte alăturată. Grefierul instanței îi va comunica dosarul cu cel puțin trei zile înainte de termen.

11. Când un magistrat absentează de la serviciu mai mult de 15 zile continue, Președintele are dreptul, — dacă trebuința cere, — să semneze considerentele hotărârilor pronunțate de acel magistrat.

12. Orice hotărâre pronunțată în ultimă instanță să nu se poată investi decât după ce a fost comunicată spre recurs părții protivnice și după trecere de câțva timp de la acea comunicare.

13. Cererile de suspendare ale sentințelor sau încheierilor date cu execuția provizorie se vor îndrepta la instanța care a încuviințat acea măsură; Președintele ei este îndatorat a înainta de îndată instanței de Apel cererea împreună cu dosarul conținând hotărârea sau încheierea dată cu execuție provizorie. Până la sosirea acestui dosar, instanța de apel nu poate lua sub nici o formă vre o măsură asupra cererii arătate mai sus.

14. Adunarea generală a Curții are loc în prima zi de deschidere a noului an judecătoresc; la această adunare participă în mod obligatoriu toți membrii Cur-

ților și ai Parchetului acelei Curți precum și șefii Tribunalelor și Parchetelor din Circumscripție.

Fiecare reprezentant al Tribunalelor sau Parchetelor are dreptul a face câte o comunicare de cel puțin 10 minute.

La discuțiuni i-au parte și aceștia însă pentru orice chestiune care are nevoie de votul adunării generale acest vot va fi dat numai de membrii Curții.

Adunarea se deschide în ședință publică printr'o cuvântare a Primului Președinte sau a aceluia delegat în locu-i, precum și răspunsul unui membru al Parchetului, în lipsa Procurorului General.

După aceste cuvântări, ședința publică se închide.

Un buletin al Curții de Apel redactat fără nici o remunerațiune de un comitet de magistrați din Circumscripția Curții, va publica informațiuni emantate dela Curte, hotărâri judecătorești, publicațiuni etc.

I. G. Solomon

Președinte la Curtea de Apel
din București, secția I

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 2 Aprilie 1930

Președinția D-lui Em. Miclescu, președinte

Ministerul Armatei cu I. Bolfist

PERIMARE. — RECURS — INTRODUCEREA LUI LA INSTANȚA CARE A PRONUNȚAT DECIZIA ATACATĂ. — CURGEREA TERMENULUI DE PERIMARE. — ART. 257 PR. CIVILĂ. — ART. 32 ȘI 35 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

Introducerea unui recurs, potrivit art 32 și 35 din legea Curții de Casație, la instanța care a pronunțat decizia atacată, constituie un act de procedură din chiar momentul când a fost depus la acea instanță, ast fel că dacă în intervalul de doi ani de la această introducere, nu a urmat nici un act de procedură în acel recurs, din cauză că recurentul n'a plătit taxele prevăzute de lege, pentru emiterea citațiilor, termenul de primare prevăzut de art. 257 pr civilă s'a împlinit din culpa recurentului, al cărui recurs cată deci a fi perimat.

No. . . Admisă cererea de primare făcută de către Ministerul Armatei cu privire la recursul introdus de I. Bolfist în contra deciziei cu No. 299/925 a curții de Apel din București S. I

Curtea deliberând,

Asupra cereri făcute de către Ministerul Armatei de a se perima recursul introdus de către intimatul de azi I. Bolfist, în contra deciziei No. 229/925 a Curții de Apel din București S. I-a pe considerația că acest recurs a fost depus la Curtea de Apel din București în ziua de 2 Ianuarie 1926 și că dela acea dată și până la 13 Februarie 1930, când s'a cerut perimarea, intimatul de azi, n'a făcut nici un act de natură a pune în stare de judecată recursul său, că deci trecând termenul de doi ani prevăzuți de art. 257 proc. civ. acest recurs urmează a fi declarat perimat.

Având în vedere că din actele cauzei se constată că

intimatul de azi a depus în ziua de 2 Ianuarie 1926 potrivit art. 32 și 35 din legea Curții de Casație, recursul său la Curtea de Apel din București S. I, fără însă ca de atunci și până azi să fi depus și taxele pentru plata citațiilor, așa că dela depunerea lui la Curtea din București și până la 13 Februarie 1930, când s'a făcut cererea de perimare recursul n'a fost în stare de judecată din cauză că intimatul de azi n'a stăruit pentru judecarea pricinii, neplătind taxele pentru emiterea citațiilor.

Considerând că potrivit art. 32 și 35 din legea Curții de Casație cererea de recurs în contra deciziilor Curților de Apel se depune la Președintele Curții de Apel a cărei decizie se atacă, însoțită de copia deciziei atacate comunicată părții, de taxele prevăzute de legea timbrului, cum și de plata taxelor pentru citarea părților.

Că de aci rezultă că introducerea, ca în speță, a unui astfel de recurs la instanța care a pronunțat decizia atacată constituie un act de procedură din chiar momentul când a fost depus acolo, și dacă în interval de doi ani dela această introducere nu a urmat nici un act de procedură în acel recurs, din cauză că intimatul de azi n'a plătit taxele prevăzute de lege, pentru emiterea citațiilor, termenul de doi ani prevăzut de art. 257 proc. civil. s'a îndeplinit din culpa intimatului de azi și ca atare cererea de față de a se perima recursul făcut de I. Bolist, contra deciziei No. 288 din 1925 a Curții de Apel din București S. I-a este fondată și urmează a fi admisă ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea admite cererea de perimare.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 18 Iunie 1930

Președinția D-lui Șt. Mladoveanu, președinte

Julian Levit cu Uniunea Generală a avocaților din România

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — AVOCAȚI. — REFUZUL UNIUNEI DE A LIBERA O DIPLOMĂ DE AVOCAT. — DACĂ POATE DA NAȘTERE UNEI ACȚIUNI ÎN CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — ART. 1 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV. — ART. 27, 28 ȘI 29 DIN LEGEA ORGANIZĂRII CORPULUI DE AVOCAȚI.

Consiliile avocaților nefiind organe de putere administrativă și executivă, actele lor nu pot avea caracterul actelor administrative de autoritate, astfel că refuzul Uniunii avocaților de a libera unei persoane diploma de avocat nu poate da naștere unei acțiuni întemeiate pe art. 1 din legea contenciosului administrativ.

No. 575. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de către Julian Levit în contra Deciziei Curții de Apel din Chișinău S. I cu No. 12/929 în proces cu Uniunea avocaților din România.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de recurs:

„Violarea art. 1 și 4 din legea Contenciosului administrativ combinate cu art. 107 din Constituție. — Nemotivare. — Exces de putere“.

Având în vedere că, din decizia atacată cu recurs se constată că, Președintele Uniunii Avocaților din România, refuzând să elibereze recurentului Iulian Levit, diploma de avocat, recurentul a atacat cu acțiune în Contencios acest act al Uniunii, pretinzând că este un act administrativ de autoritate, făcut cu călcarea legii, acțiune pe care Curtea de Apel a respins-o ca inadmisibilă, pe motivul că Uniunea Avocaților nu e o autoritate administrativă publică, în sensul art. 1 din legea Contenciosului administrativ, pentru ca actele ei să aibă astfel caracterul de acte de autoritate;

Considerând că, atât din cuprinsul, cât și din spiritul în care a fost concepută legea pentru organizarea Corpului de avocați din 1923, rezultă că, Consiliile avocaților nu sunt organe de putere administrativă și executivă, astfel că actele eminate din partea lor, nu pot avea caracterul actelor administrative de autoritate, în sensul art. 1 din legea sus citată;

Că, în afară de această considerațiune, oricâte ori legi speciale, sau legea de procedură comună, deschid particularilor anume căi de atac contra actelor administrative cari i-ar vătăma, legea Contenciosului administrativ nu-și mai are nici o aplicațiune, dispozițiunile sale nefiind edictate de legiuitor decât numai în contra abuzurilor autorităților administrative, contra cărora particularii vătămăți nu ar avea garanția altor căi de atac în discuție;

Considerând că, în speță, legea avocaților, prin art. 27, 28 și 29 prevăzând căi speciale de atac contra deciziilor barourilor pentru înscriere în tablourile de avocați, recurentul nu poate uza de calea Contenciosului administrativ, fiindcă în definitiv chiar dacă Uniunea Avocaților ar fi un organ administrativ de autoritate, iucă și în acest caz el nu poate face acțiune în Contencios, pentru că în această privință recurentul nu poate să recurgă decât numai la căile speciale de atac, pe cari legea avocaților le-a indicat prin textele mai sus menționate;

Că astfel fiind, și întrucât dar Curtea de Apel nu a comis o violare a art. 1 și 4 din legea Contenciosului administrativ, atunci când a respins ca inadmisibilă acțiunea în Contencios făcută de recurent, motivul de casare este nefondat și urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în restanță a-i trimite cât mai neîntârziat costul abonamentului rămas neachitat.

Tabla de materii se trimite abonaților în curent cu plata abonamentului fără altă plată suplimentară.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 20 Noembrie, 4, 11 și 12 Decembrie 1930

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președinte

Niculae Basilescu și alții cu Marin Mateescu

TRANZACȚIE. — SCOATEREA UNEI PĂRȚI DIN PROCES. — DACĂ POATE REVENI PE MOTIV DE NULITATEA TRANZACȚIEI.

AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT. — CHESTIUNI DE DREPT REZOLVATE ÎNTR'UN PROCES DE SECHESTRU JUDICIAR. — ART. 1201 ȘI 1632 C. CIVIL. — ART. 613 PR. CIVILĂ.

AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT. — PĂRȚI CARE AU FIGURAT ÎN ALTE CALITĂȚI DIN PUNCT DE VEDERE JURIDIC. — ART. 1201 C. CIVIL.

RETRACT LITIGIOS. — SENSUL CUVÂNTULUI CONTESTAȚIE. — APEL CONTRA HOTĂRĂREI DE FOND. — ART. 1402 ȘI 1403 C. CIVIL. HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI. — ANULAREA LOR. — DACĂ POT SĂ PRODUCĂ VRE UN EFECT PENTRU TRECUT. — ART. 115 ȘI URM. COD. PROC. CIVILĂ.

RETRACT LITIGIOS.—DACĂ CESIONARUL DREPTURILOR TREBUE SĂ FIE DE REA CREDINȚĂ. — ART. 1402 ȘI 1403 C. CIVIL.

MĂRTURISIREA PĂRȚILOR. — CUPRINSUL EI ÎN PRACTICAUĂ FĂCUTĂ DE GREFIER. — DACĂ POATE FI OPOZABILĂ. — ART. 124 PR. CIVILĂ.

RETRACT LITIGIOS.—CONTESTAREA DREPTURILOR CESIONATE.—ACTE POSTERIOARE DIN CARI AR REZULTA RECUNOAȘTEREA DREPTURILOR. — DACĂ MAI POT FI DISCUTATE CU OCAZIA RETRACTULUI LITIGIOS. — ART. 1402 ȘI 1403 C. CIVIL.

RETRACT LITIGIOS. — PROPUNEREA LUI DE UNA DIN PĂRȚILE CARE FIGUREAZĂ ÎNTR'UN PROCES DE PARTAJ. — ADMITEREA RETRACTULUI. — CE EFECT ARE FAȚĂ DE CELELALTE PĂRȚI.

1° Din moment ce una din părțile litigante a cerut pe bază de tranzacție să fie scoasă din proces, nu mai poate reveni și cere în urmă să figureze din nou în judecată pe motiv că tranzacția făcută ar fi izbită de nulitate, iar dacă are într'adevăr motive serioase să ceară anularea acelei tranzacții, îi rămâne numai dreptul să intente proces în acest scop pe cale principală, dar nu poate în nici un caz să fie admisă a reintra într'un proces din care singură a cerut să fiescoasă.

2° Cu toate că cererea de sechestrul judiciar are de obiect o măsură asigurătoare și cu efect provizoriu numai până la judecarea fondului, între părți constituie totuși o cerere contencioasă, ast-fel că orice chestiune de drept ridicată de o parte cu ocazia cererei de sechestrul și care s'a judecat și tranșat definitiv capătă autoritate de lucru judecat între părți și numai poate fi dedusă din nou în judecată cu ocazia cercetării fondului, bine înțeleș numai dacă în procesul de fond figurează aceleași părți cari au figurat și în procesul de sechestrul judiciar.

3° Din cuprinsul dispozițiilor art. 1201 c. civil, rezultă că o hotărâre nu poate avea autoritate de lucru judecat de cât în privința părților cari din punct de vedere juridic sunt aceleași cu cele cari au figurat în prima judecată; ast-fel că dacă o persoană a figurat într'un proces cu o anume calitate și după aceea vine în al doilea proces cu altă calitate pe care nu o avea în cel dintâi, nu îi se mai poate opune autoritatea lucrului judecat.

4° Există contestație în sensul art. 1403 c.

civil ori de câte ori pârâțul dintr'un proces se opune la admiterea acțiunii printr'un act al său cu caracter judiciar; ast-fel că chiar într'o acțiune de eșire din indiviziune, atunci când una din părțile din procesul de împărțeală contestă drepturile celor lalte, drepturile cari fac obiectul acțiunii de partaj devin drepturi litigioase.

5° O hotărâre judecătorească ca ori și ce alt act judiciar, odată ce este declarată nulă este considerată ca și cum nu ar fi avut nici odată existență juridică și deci nu poate să mai producă nici un efect juridic atât pentru viitor cât și pentru trecut.

6° Pentru ca excepția retractului litigios să poate fi admisă, legea nu cere și condițiunea ca cesionarul dreptului să fie de rea credință, singurele condițiuni fiind numai existența unui proces sau contestații asupra fondului drepturilor cedate.

7° Recunoașterea atribuită unei părți prin rezumatul făcut de grefier în așa zisa practica, nu'poate fi opozabilă ne având nici o valoare, de-oare-ce potrivit art. 124 pr. civilă mărturisirile și declarațiile părților nu le pot fi opuse de cât dacă au fost semnate de ele ori de imputernicitul lor în procesul-verbal al ședinței.

8° Prin faptul că într'un proces drepturile reclamantului au fost contestate, ele au devenit litigioase și cu acest caracter rămân până la tranșarea definitivă a procesului, fără să se poată opune pârâțului care invoacă retractul, actele sale posterioare, sub cuvânt că din ele ar rezulta recunoașterea drepturilor pe cari le-a contestat, de oare-ce prin aceasta s'ar supune judecăței chestiuni cari privesc fondul procesului, ceace tocmai legiuitorul a voit ca prin opunerea retractului litigios să împedice de a se mai discuta.

9° Retractable litigios care tinde la scoaterea cesionarului dintr'un proces de împărțeală, fiind indivizibil prin natura lui, cesionarul ese din proces nu numai față de cel ce a exercitat retractul litigios ci și față de cei lalți, căci alt-fel ar fi ca retractantul să piardă beneficiul retractului pe care l-a exercitat.

Jurnal No. 8125. — Admisă excepțiunea retractului litigios opusă de Niculae Basilescu ca succesori al fratelui său Ion Basilescu în proces cu Marin Mateescu și alții.

S'au ascultat D-nii Niculae Basilescu personal cum și avocați săi: C. Stoianovici, S. Rosental și C. Sipsom în susținerea excepțiunei retractului litigios; d-l Aurel Popescu—Necșești din partea Eforiei Spitalelor civile pentru recunoașterea drepturilor aceștea și D-nii Ion N. Nicolescu și C. Georgescu din partea intimatului Marin Mateescu în combaterea retractului invocat.

Curtea,

Aspra excepțiunei ridicată de către apelantul N. Basilescu atât în numele său personal cât și ca succesori

cu titlu universal și titlu particular al surorii sale Zoe Stelian Nicolau al fraților săi Ion și Toma Basilescu, al Eforiei Spitalelor Civile și al Mariei Anghelescu prin care opune intimatului Marin Mateescu retractul litigios prevăzut de art. 1402 și 1403 cod. civ. cerând ca pe cale de consecință să se ordone scoaterea acestuia din proces.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele :

În anul 1899 la 29 Martie, Maria Garofilid și Cănuță Anghelescu chiamă în judecută înaintea Tribunalului de Prahova pe Nicolae, Toma și Ion Basilescu, cum și pe sora lor Zoe Stelian Nicolau pentru ca să se hotărască eșirea din indiviziune cu privire la pădurea din comuna Urlați zisă Jărcălăi din jud. Prahova, fixându-se fiecăruia porțiunea determinată ce i se cuvine după probele administrate.

Tribunalul Prahova prin sentința cu No. 140/1901 admite în principiu acțiunea de eșire din indiviziune și dispune ca împărțeala să se facă în trei părți egale recunoscându-se reclamanților Maria Garofilid și Cănuță Anghelescu dreptul la câte o treime.

În contra acestei sentințe pârâții Nicolae, Toma, Ion Basilescu și sora lor Zoe Stelian Nicolau la 19 Iulie 1901 fac apel înaintea Curții de București care apel însă este respins ca nesusținut prin deciziunea cu No. 88/1903 a Secției acesteia.

La 1912 prin actul autentificat de Trib. Prahova sub No. 117 reclamanta Maria Garofilid vinde pe preț de 9.000 lei drepturile pe care le pretindea în pădurea din litigiu, lui Nae Hristodorescu avocat din Ploești.

Ulterior Nae Hristodorescu murind, Banca Comercială și Industrială din Ploești a cerut să se scoată în vânzare prin licitație publică această a treia parte din pădurea de pe cătunul Jărcălăi, pe care defunctul o cumpărase dela Maria Garofilid și în ziua de 19 Decembrie 1919, în urma licitației care a avut loc, această parte din pădure s'a adjudecat provizoriu pe preț de 28.500 asupra lui Marin Mateescu, iar la 22 Decembrie acelaș an adjudecarea rămâne definitivă asupra acestuia întrucât nu s'a prezentat nici-un supra-licitator.

La 13 Septembrie 1920 Nicolae Basilescu personal și ca procurator al lui Zoe Nicolau Stelian, fac contestație înaintea acestei Curți contra deciziei pronunțate sub No. 88 din 1903 și prin care li se respinsese ca nesusținut apelul contra sentinței de eșire din indiviziune a Trib. de Prahova, contestație care fiind admisă se anulează decizia cu No. 88/1903, amânându-se apoi fără termen judecata cauzei.

În timp ce procesul era astfel pendinte înaintea acestei Curți, Marin Mateescu în calitate de proprietar pe a treia parte indiviză a pădurei în litigiu, face o cerere prin petiția cu No. 11.794/1920 înaintea Tribunalului Prahova, pentru încuviințarea unui sequestru judiciar asupra acestei păduri.

Între timp, la 1915, moare Cănuță Anghelescu lă-

sând Eforiei Spitalelor Civile nuda proprietate, iar soția sale, Maria, uzufructul, astfel că în procesul de sequestru judiciar sunt introduși aceștia în locul lui Cănuță Anghelescu.

Tribunalul Prahova prin sentința cu No. 293/1920 admite cererea de sequestru judiciar făcută de Marin Mateescu în contra numai a pârâților Maria C. Anghelescu, Eforia Spitalelor Civile și Zoe Stelian Nicolau, fiindcă ceilalți doi pârâți din acțiunea principală Toma și Ion Basilescu nu fuseseră chemați și nici nu au figurat în acest proces de sequestru judiciar.

În contra acestei sentințe Nicolae Basilescu de data aceasta, nu numai personal, ci și în calitate de moștenitor al surorii sale Zoe Stelian Nicolau, care decedase între timp, precum și în calitate de cesionar al drepturilor Eforiei Spitalelor Civile în baza actului de tranzacție din 25 Martie 1924, face apel care se repartizează la această secțiune.

Ion și Toma Basilescu, care după cum s'a arătat mai sus nu a figurat în procesul de sequestru la prima instanță, nu au fost citați și nu au figurat nici în apel.

La judecarea apelului mai înainte de orice desbateri asupra cererii de sequestru, Nicolae Basilescu a opus reclamantului Maria Mateescu retractul litigios cerând Curții scoaterea acestuia din proces.

Curtea, în majoritate, — D-l Președinte Cogălniceanu, făcând opinie separată — prin Decizia cu No. 294 din 1926 respinge excepțiunea retractului litigios ridicată de Nicolae Basilescu și în fond respinge ca inadmisibil apelul făcut de către acesta în contra sentinței Trib. Prahova care admisesese sequestrul judiciar cerut de Marin Mateescu.

Venind acum din nou pe rol în urma anulării pe cale de constestație a deciziei No. 88/903, judecarea apelului făcut în contra sentinței No. 140/1901 de ieșire din indiviziune, Nicolae Basilescu opune iarăși retractul litigios lui Marin Mateescu, de data aceasta și în calitate de moștenitor al fraților săi Ion și Toma Basilescu care, după cum s'a arătat, nu au figurat la prima instanță și nici în apel în procesul de sequestru judiciar, dar cari figurează în apelul de față, după cum au figurat și la Tribunal în procesul de eșire din indiviziune.

Înainte însă de a se discuta chestiunea retractului litigios, Eforia Spitalelor Civile, prezinte astăzi în instanță, se opune prin reprezentantul său la admiterea acestui retract propus de Nicolae Basilescu, arătând că acesta nici nu poate să îmbrace drepturile Eforiei ca să propue retractul și în numele ei, de oarece actul de tranzacție autentificat la No. 6834/1924 de Tribunalul Ilfov secția Notariat și pe baza căruia Nicolae Basilescu se prezintă ca succesor al drepturilor Eforiei, este nul pe considerațiunea că conform art. 1309 din codul civil N. Basilescu fiind avocat în Circumscripția Curții de Apel din București, unde este situat imobilul, nu putea să cumpere drepturi litigioase,

Deasemenea, mai susține Eforia, această tranzacție este nulă și pe motiv că a fost făcută cu violarea

art. 20 din legea dela 28 Martie 1872 privitoare la administrația bunurilor Statului.

Având în vedere că, în această privință, din actele aflate la dosar rezultă că reclamantul din acțiunea principală Maior Cănuță Anghelescu, prin testamentul său datat 20 Octombrie 1909 a lăsat soției sale Maria Cănuță Anghelescu uzufructul celor 60 pogoane de pământ cu pădure din cătunul Jărcălăi pe care le reclamase prin acțiunea de împărțeală, iar nuda proprietate a lăsat-o Eforiei Spitalelor Civile.

Prin actul de tranzacție intervenit între N. Basilescu și Eforie, aceasta cedează lui N. Basilescu toate drepturile ei decurgând din testamentul defunctului Cănuță Anghelescu, adică nuda proprietate a unei a treia părți și o fracțiune din pădurea în litigiu.

Tot prin actul de tranzacție Maria Cănuță Anghelescu cedează și dânsa lui Nicolae Basilescu dreptul său de uzufruct asupra acestei porțiuni de pădure pe care îl legase soțul prin testament susmenționat.

În urma acestora, Nicolae Basilescu printr-o petițiune semnată de D-sa, de Maria Mateescu și de Eforia Spitalelor Civile, depune pe masa Curții la 13 Iunie 1924 tranzacția intervenită cu Eforia cerând ca Curtea luând act de această tranzacție să citeze dela această dată înainte pe Nicolae Basilescu în locul Eforiei, și astfel a și fost citat Nicolae Basilescu, după cum se constată din jurnalele Curții, iar când din eroare Portăreii au citat din nou pe Eforie, D-l avocat Dicu în ședința dela 2 Iunie 1928 a cerut formal din partea acesteia ca să fie scoasă din proces și ca N. Basilescu să fie citat în locul ei, urmându-se apoi tot astfel înainte.

Considerând că din moment ce Eforia a cerut ca să fie scoasă din proces și Curtea, deși nu a luat act în mod expres de această cerere, a admis-o însă în mod implicit încuviințând amânarea cauzei pentru citarea lui N. Basilescu și în noua sa calitate, litigiul s'a stins definitiv pentru dânsa, astfel că astăzi nu mai poate să vie și să ceară să reintre în proces pe motiv că tranzacția ar fi nulă; iar dacă într'adevăr Eforia are motive serioase să ceară anularea acestei tranzacții, îi rămâne dreptul să intente proces pe cale principală, dar nu poate în nici un caz să fie admisă ca să reintre într'un proces din care singură a cerut să fie scoasă pe baza unor stipulațiuni de act autentic depus în fața Curții.

Că deci Eforia urmează să fie considerată și astăzi ca eșită din proces și ca atare dânsa nu mai poate pune nici-o concluzie cu privire la retractul litigios opus de Nicolae Basilescu lui Marin Mateescu, atât în numele lui personal cât și ca reprezentant al ei.

Având în vedere că odată înlăturată din proces Eforia Spitalelor Civile, Curtea urmează să examineze obiecțiunile ridicate de Marin Mateescu în contra retractului pe care îl opune Nicolae Basilescu.

Având în vedere că în primul rând Marin Mateescu invocă autoritatea lucrului judecat rezultând din decizia acestei Curți cu No. 294/926 prin care în procesul de sequestru judiciar Curtea a respins excepțiunea re-

tractului litigios ridicată de Nicolae Basilescu împotriva lui Marin Mateescu.

Având în vedere că Nicolae Basilescu cere ca Curtea să înlătore excepțiunea autorității lucrului judecat, pe motiv că în speță nu există acelaș obiect la această a doua judecată cum cere imperios art. 1201 cod. civ. întrucât retractul invocat în sequestrul judiciar avea ca obiect stingerea procesului de sequestru, iar retractul invocat astăzi are de obiect stingerea procesului de fond, închiderea procesului de revendicare și eșire din indiviziune.

Considerând că deși cererea de sequestru judiciar are de obiect o măsură asigurătoare și cu caracter provizoriu numai până la judecarea fondului, între părți constituie totuși o cerere contencioasă astfel că orice chestiune de drept ridicată de o parte cu ocazia cererei de sequestru, care s'a judecat și tranșat definitiv, capătă autoritate de lucru judecat între părți și nu mai poate fi dedusă din nou în judecată cu ocazia cercetării fondului, bineînțeles numai dacă în procesul de fond figurează aceleași părți cari au figurat și în procesul de sequestru.

Având în vedere că însă Nicolae Basilescu susține că nu poate fi lucru judecat cu privire la retractul litigios pe care-l opune astăzi din nou lui Marin Mateescu și pentru considerațiunea că în acest proces nu sunt aceleași părți și în aceleaș calități ca în procesul de sequestru judiciar.

Avnd în vedere că într'adevăr în procesul de astăzi figurează în afară de părțile cari au figurat în procesul de sequestru și Ion și Toma Basilescu cari n'au figurat în acest proces, și N. Basilescu opune astăzi retractul litigios și în calitate de moștenitor al acestora.

Având în vedere că dacă discuția ar putea fi pentru a se ști dacă Nicolae Basilescu este moștenitorul fratelui său Toma, sau moștenitoarea este fiica adoptivă a acestuia Zoe Otto Herbsch, în tot cazul cu privire la calitatea de succesori al fratelui său Ioan nu poate fi nici o îndoială, întrucât se constată că Nicolae Basilescu a fost trimis în posesiunea succesiunii acestuia fa 10 Februarie 1922 de Judecătorul Ocolului Urlați.

Având în vedere că stabilită fiind calitatea lui Nicolae Basilescu de succesori al fratelui său Ion, Curtea urmează să examineze acum, dacă în această calitate N. Basilescu poate să opue lui Marin Mateescu excepțiunea retractului litigios fără a atinge autoritatea lucrului judecat.

Considerând că potrivit art. 1201 cod. civ. este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are loc între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeaș calitate.

Considerând că din simpla citire a acestui text rezultă că o hotărâre nu poate avea autoritate de lucru judecat decât în privința părților care din punct de vedere juridic sunt aceleași cu cele cari au figurat în prima judecată, adică pentru ca să fie lucru judecat față de o persoană trebuie ca ea să fi figurat în ambele instanțe în aceeaș calitate.

Că prin urmare dacă o persoană figurează într'un proces cu o anumită calitate și după aceea vine în al doilea proces în altă calitate pe care nu o avea în cel dintâi nu i se mai poate opune autoritatea lucrului judecat.

Având în vedere că în speță Nicolae Basilescu în procesul de sequestru judiciar soluționat definitiv prin decizia cu Nr. 294/1926 care respinge retractul litigios a opus această excepție în numele său personal, pe când astăzi Nicolae Basilescu vine și opune lui Marin Mateescu retractul litigios și în calitate de succesor al fratelui său Ion, care nu numai că nu a figurat în primul proces, dar nici nu putuse să fie reprezentat de Nicolae Basilescu, de oarece acesta nu a dobândit calitatea de moștenitor al fratelui său decât doi ani mai târziu la 1922, când a fost trimis în posesie, în timp ce prima instanță în procesul de sequestru a fost angajată în anul 1920, când s'a și pronunțat hotărârea Tribunalului.

Că, deci autoritatea de lucru judecat rezultând din decizia acestei Curți cu No. 294/1926 care respinge retractul litigios opus de N. Basilescu personal în contra lui Marin Mateescu, nu poate fi invocat astăzi față de N. Basilescu în calitate de succesor al fratelui său Ion, în care calitate poate veni prin urmare astăzi că să opue înaintea Curții, lui Marin Mateescu excepția retractului litigios.

Având în vedere că în fața acestei situațiuni juridice, Marin Mateescu obiectează că chiar dacă autoritatea lucrului judecat nu ar putea fi invocată față de Ion Basilescu, încă Nicolae Basilescu nu poate exercita facultatea retractului litigios, ca moștenitor al fratelui său Ion, de oarece acesta ar fi recunoscut totdeauna dreptul autorilor lui Marin Mateescu, și în afară de aceasta nu a făcut nici contestație, în contra deciziei No. 88/1903 prin care această Curte respingea ca nesustinit apelul făcut de dânsul și de frații săi în contra sentinței Trib. Prahova, care admisesese eșirea din indiviziune.

Având în vedere că recunoașterea atribuită de Marin Mateescu lui Ion Basilescu, este tăgăduită de fapte, de oarece la Tribunal Ion Basilescu nu s'a prezentat nici odată, iar apelul din 19 Iulie 1921 în contra sentinței Tribunalului este semnat și de Ion Basilescu care arată lămurit împreună cu ceilalți apelanți că motivele de nemulțumire le va formula la înfățișare, deci nu poate fi vorba de nici o recunoaștere așa după cum pretinde Marin Mateescu.

Având în vedere că, în ce privește faptul că Ion Basilescu nu a făcut și el contestație în contra Deciziei 88/903, acest fapt nu poate avea nici o importanță în cauză de oarece decizia de mai sus fiind anulată, chiar și numai în urma contestației făcută de Nicolae Basilescu, a fost anulată față de toți și deci și față de Ion Basilescu, atât pentru motivul că procesul în care a fost pronunțată fiind un proces de partaj, este indivizibil, cât și pe considerațiunea că Ion Basilescu fiind coproprietar cu Nicolae Basilescu, este presupus că a fost reprezentat de coproprietarul său în contestație care tinea să-i facă situația mai bună.

Că deci și apelul lui Ion Basilescu făcut în contra sentinței de eșire din indiviziune, fiind astăzi pendent înaintea Curții, contestația pretențiilor reclamantilor dela prima instanță este evidentă, pentru a îndritui pe Nicolae Basilescu să opue retractul litigios în numele fratelui său Ion.

Având în vedere că odată stabilit că față de Ion Basilescu nu este lucru judecat, în cece privește excepțiunea de retract litigios, respinsă, de această Curte prin decizia 294/926 și că Nicolae Basilescu poate veni astăzi să opue lui Marin Mateescu retractul litigios în numele fratelui său Ion, Curtea urmează acum să examineze dacă în speță din complexul faptelor astfel cum rezultă din actele dela dosar, se găsesc îndeplinite condițiunile cerute de art. 1402 și 1403 cod. civ. pentru a se putea opune lui Marin Mateescu excepțiunea retractului litigios.

Considerând că potrivit art. 1403 cod. civ. lucrul se socotește litigios ori de câte ori eczistă proces sau contestație asupra fondului dreptului.

Considerând că eczistă contestație în înțelesul în care această expresiune este întrebuințată de art. 1403 cod. civ. ori de câte ori pârâțul dintr'un proces se opune la admiterea acțiunii printr'un act al său cu caracter judiciar.

Considerând că astfel chiar într'o acțiune de eșire din indiviziune atunci când una din părțile din procesul de împărțeală contestă drepturile celorlalte, drepturile care fac obiectul acțiunii de partaj sunt drepturi litigiioase.

Având în vedere că din examinarea faptelor astfel cum rezultă din actele de la dosar și cum au fost expuse se face dovadă că în speță există nu numai proces asupra drepturilor cedate lui Marin Mateescu ci și o contestație a acestor drepturi în momentul cesiunii lor.

Având în vedere că într'adevăr Maria Garoflid a vândut drepturile sale în pădurea care face obiectul litigiului la 1912 avocatului Nae Hristodorescu, iar ulterior în urma morții acestuia la 1919, Marin Mateescu a cumpărat el aceste drepturi.

Având în vedere că, atât la data de 1912 cât și la 1919 când s'au făcut aceste cumpărări procesul pentru fixarea drepturilor părților în litigiu din pădurea Ciupăreasa nu se terminase, pârâții contestând drepturile reclamantilor dela prima instanță, căci în contra sentinței Trib. Prahova cu No. 140/1901, care admisesese acțiunea de eșire din indiviziune, toți pârâții au făcut apel la 19 Iulie 1901, deci cu mult înainte de a fi avut loc cesiunea atât a drepturilor Mariei Garoflid către Nae Hristodorescu — 10 Ianuarie 1912 — cât și aceia a drepturilor dobândite de Nae Hristodorescu către intimatul de azi Marin Mateescu — 22 Decembrie 1919 — apel care este acum pendent înaintea Curții pentru ași primi soluțiunea.

Că deci, în asemenea condițiuni din nici-un act judiciar mai mult de cât din apelul de față nu poate să rezulte cu evidență contestația în sensul art. 1403 cod. civ., asupra drepturilor dobândite prin cesiune de intimatul Marin Mateescu.

Având în vedere că, însă, Marin Mateescu obiectează că atât la data de 10 Ianuarie 1912 când Maria Garoflid a vândut drepturile sale lui Nae Hristodorescu cât și la data de 22 Decembrie 1919 când dânsul a cumpărat dela aceștia drepturile Mariei Garoflid, apelul făcut de Nicolae Basilescu și frații săi contra sentinței de eșire din indiviziune era respins prin decizia acestei Curți cu No. 88/1903, ceea ce l'a făcut să creadă de bună seamă că nu mai există proces și că deci poate să cumpere aceste drepturi fără ca să fie amenințat de o eventuală opunere a retractului litigios.

Având în vedere că, dacă această Curte prin decizia cu No. 88 din 22 Martie 1903 a respins ca ne-susținut apelul făcut de N. Basilescu, Toma Basilescu, Ion Basilescu și Zoe Nicolau în contra sentinței de partaj No. 140/1901 a Tribunalului Prahova, însă această decizie fiind atacată pe cale de contestație de N. Basilescu a fost anulată prin decizia cu No. 8 din 11 Februarie 1921, astfel că nu mai putea produce nici-un efect juridic și deci nici pe acela pe care caută să-l invoace Marin Mateescu, pentru ca să dovedească că în momentul cesiunii nu mai exista proces sau contestație ca astăzi să i se poată opune retractul litigios.

Considerând că, într'adevăr o hotărîre judecătorească ca orice alt act odată ce este declarată nulă este considerată ca și cum nu ar fi avut nici-o existență juridică și deci nu poate să mai producă nici-un efect juridic nici pentru viitor nici pentru trecut.

Că, deci, decizia Curții cu No. 88/1903 fiind anulată prin decizia No. 8/1921, urmează să fie considerată ca și cum nu ar fi avut nici-odată existență și astfel nu poate nici să producă efectul juridic pe care caută să se sprijine Marin Mateescu în apărarea sa contra retractului litigios care i se opune astăzi.

Având în vedere că de asemenea, deciziunea anulată nu poate fi folosită de Marin Mateescu nici măcar pentru a-și sprijini pe ea buna sa credință care să-l apere de retractul litigios.

Considerând că într'adevăr pentru ca excepția retractului litigios să poată fi admisă, legea nu cere și condițiunea ca cesionarul drepturilor să fie de rea credință, singurele condițiuni prevăzute de art. 1403 cod. civ., fiind numai existența unui proces sau contestație a fondului drepturilor cedate.

Având în vedere că, intimatul Marin Mateescu mai obiectează că la 20 Iunie 1900, înaintea Trib. Prahova, avocatul Tașcă mandatar al apelantului Nicolae Basilescu a recunoscut drepturile cari posterior i-au fost cedate astfel că nu mai poate fi vorba de o contestație cu privire la aceste drepturi.

Având în vedere că pe lângă faptul că o asemenea recunoaștere cuprinsă în rezumatul făcut de Grefier în așa zisa practica nu poate avea nici o valoare, de oarece potrivit art. 124 pr. civ. mărturisirile și declarațiile nu pot fi opuse celor ce le-ar fi făcut decât dacă vor fi semnate de ele sau de împuternicitul lor pentru aceasta în procesul-verbal al sentinței, dar încă

avocatul Tașcă nu era decât mandatarul lui Nicolae Basilescu, astfel că în tot cazul în ce privește pe Ion Basilescu nu putea face nici-o declarație de recunoaștere.

Având în vedere că în afară de acestea Marin Mateescu a dobândit prin cesiune drepturile Mariei Garoflid tocmai la 1919, deci nu imediat după ce a avut loc încheierea jurnalului de mai sus și când ar fi putut spune că a pus bază pe acea declarație, ci tocmai după ce intervenise alte jurnale din care se constată tocmai că mandatarul Tașcă a protestat contra declarației ce i se atribuisese prin Jurnalul din Ianuarie 1901 și încă după ce părății făcuseră cu toții apel contra sentinței Trib. Prahova manifestându-se astfel că contestă drepturile Mariei Garoflid.

Că deci, această obiecțiune iăcută de Marin Mateescu apare cu totul ca nefondată, după cum nefondată este și obiecțiunea sa că apelul făcut de Nicolae Basilescu și ceilalți nefiind motivat nu poate fi considerat ca o contestație a drepturilor Mariei Garoflid, deoarece în petiția de apel arătându-se că motive de nemulțumire vor fi formulate ulterior, indică suficient că apelanții înțeleg să conteste drepturile reclamantei Maria Garoflid recunoscute de prima instanță.

Având în vedere că, în ce privește obiecțiunea pe care o mai ridică Marin Mateescu și anume că posterior apelului pe care N. Basilescu și frații săi l'au făcut contra hotărârei de eșire din indiviziune, prin actul de vânzarea arborilor din pădurea Ciupăreasa ar fi recunoscut implicit drepturile autorilor săi, ea urmează de asemenea să fie înlăturată ca privind o chestiune de fond ce nu poate interesa soluționarea excepțiunii ridicate astăzi de Nicolae Basilescu prin opunerea retractului litigios.

Considerând că într'adevăr prin faptul că într'un proces drepturile reclamantului au fost contestate, dreptul a devenit litigios și astfel rămâne până la tranșarea definitivă a procesului, — fără ca să se poată opune celui ce invoacă retractul litigios, actele sale posterioare din care s'ar pretinde că ar rezulta o recunoaștere a dreptului pe care l'a contestat, deoarece prin aceasta ar fi să se judece chestiuni cari privesc fondul procesului, ceea ce tocmai legiuitorul a voit ca prin opunerea retractului litigios să împiedice ca să se mai discute.

Că înlăturate fiind obiecțiunile lui Marin Mateescu rămâne stabilit că în speță este cazul ca pe baza art. 1402 și 1403 cod. civ. să se opună acestuia retractul litigios și Nicolae Basilescu în calitate de succesori al fratelui său Ion poate neîmpiedecat de autoritatea lucrului judecat să ridice această excepțiune.

Având în vedere că prin petițiunea înreg. la No. 15011 din 17 Decembrie 1930 Nicolae Basilescu exercitând retractul litigios și în calitate sa de succesori al lui Ion Basilescu a depus recipisa cu No. 9715/930 a Casei de Depuneri și Consemnațiuni în valoare de 60.000 lei reprezentând prețul cesiunii cu dobânzi și speze la dispoziția lui Marin Mateescu, care în privința acestui quantum nu a ridicat nici-o obiecțiune.

Că deci excepțiunea retractului litigios ridicată de Nicolae Basilescu în calitate de succesor al fratelui său Ion, urmează să fie primită.

Considerând că, pe de altă parte, retractul litigios care tinde la scoaterea cesionarului dintr'un proces de împărțeală fiind indivizibil prin natura lui, cesionarul ese din proces nu numai față de cel ce a exercitat retractul litigios, ci și față de ceilalți, căci altfel ar fi ca retractantul să piardă beneficiul retractului pe care l'a exercitat.

Că astfel fiind în speță, deși Curtea a admis retractul litigios propus de Nicolae Basilescu numai în calitate sa de succesor al fratelui său Ion Basilescu, retractul exercitat operează și față de celelalte părți cărora de asemenea le profită și prin urmare urmează să dispună scoaterea lui Marin Mateescu din acest proces.

Pentru aceste motive, redactate de D-I Consilier Siliu Rădulescu, admite retractul.

Semnați: *Aurel Bogdan, Aurel Lerescu, S. Rădulescu*

TRIBUNALUL ILFOV S. II CIV. COR.

Audiența de la 30 Octombrie 1930

Președinția D-lui Virgil Sălcianu

M. A. Popițeanu cu Ad-ția Financiară a Capitalei

REVIZUIRE. — CONTRARIETATE DE HOTĂRĂRI PRONUNȚATE ÎN MATERIE FISCALĂ. — COMPETINȚA INALTEI CURȚI DE CASAȚIE. — ART. 304 PR. CIV.

Dacă legea de organizare judecătorească prin dispozițiile sale a adus un temperament principiului că toate sentințele și deciziile sunt supuse recursului la Inalta Curte, deferind recursurile fiscale Curții de apel, aceste dispozițiuni de excepție fiind de strictă interpretare nu privesc de cât recursul propriu zis și nu pot fi deci întinse prin analogie și în cazurile de revizuire a sentințelor contrarii, date de mai multe instanțe, textul art. 304 pr. civilă, care este sediul acestei materii și fixează competența Inaltei Curți, rămânând nealterat și de aplicațiune integrală.

No. 1164. — Declinată competența de a judeca cererea de revizuire introdusă de Mihail A. Popițeanu în proces cu Administrația financiară a Capitalei.

Tribunalul,

Asupra cererii de revizuire introdusă de D-I Mihail Popițeanu contra sentinței Tribunalului Ilfov Secția II c. c., No. 36/1928, ca fiind contrară sentinței Tribunalului Ilfov Secția III c. c., No. 623/1926, date în recursurile făcute contra decisiunilor fiscale.

Având în vedere actele, lucrările și concluziunile orale și scrise din care rezultă următoarele:

Prin sentința civilă No. 36/1928, a acestui Tribunal s'a respins ca nefondat recursul făcut de Mihail A.

Popițeanu în contra Deciz. No. 1365/1925, a Comis. II Apel pentru așezarea contribuțiunilor directe.

Că făcând cerere de revizuire înaintea Inaltei Curți de Casație, s'a declinat competența pe considerațiunea că recursurile fiscale fiind deferite prin legea de organizare judecătorească Curței de Apel urmează ca și cererile de revizuire în aceeași materie să fie de competența Curței de Apel, iar curtea de Apel sezi-zată cu judecarea acestei revizuiți și-a declinat de-a-semeni competența în favoarea Tribunalului Ilfov Secția II-a c. c. motivând decizia pe dispozițiunile art. 293 procedura civilă, care prescrie că orice cerere de revizuire a unei hotărâri se va îndrepta la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă.

Considerând că la principiul că toate sentințele și deciziile sunt supuse recursului la Inalta Curte, legea de organizare judec. a adus un temperament deferind recursurile fiscale Curței de Apel.

Considerând că această dispoziție având un caracter de excepție, aplicarea ei este limitată la cazurile expres prevăzute.

Că recursul și revizuirea sunt două noțiuni distincte cum însă-și terminalogia lor o indică, desemnând două mijloace procedurale diferite, formând obiectul unor dispoz. de lege deosebite, una nu implică pe cealaltă.

Că, nefiind formal date în competența Curței de Apel și revizuirile sentințelor contrarii, date de mai multe instanțe, textul art. 304 pr. civ., care este sediul acestei materii și fixează competența Inaltei Curți, a rămas nealterat și de aplicațiune integrală.

Că, în favoarea acestei teze militează și un motiv de rațiune, Inalta Curte fiind în rolul său de for suprem de nivelare a diverselor sisteme de interpretare a legii în scopul menținerii unității de interpretare.

Că, pe acest interes superior se justifică și dispoziția din finalul art 2 legea de org. jud. prin care s'au deferit Inaltei Curți judecarea conflictului dintre Curțile de Apel, ivit prin deciziile contrare în materie fiscală, iar din mențiunea numai a acestor instanțe nu se poate conchide că au fost excluse dela această procedură cazurile similare ce au avut la Tribunale, deoarece scopul legii fiind de a păstra unitatea de inter retare aceeași rațiune există și pentru sentințele Tribunalului, ceiace în teza contrară nu s'ar putea obține din cauza pluralității Curților de Apel.

Că, în speță, revizuirea fiind privitoare la un conflict între două Tribunale, manifestat printr'o contrarietate de hotărâri date în aceeași cauză este supusă regimului prescris de art. 293 referitor la revizuirea de către un Tribunal a propriei sale sentințe.

Că, astfel fiind, Tribunalul urmează a-și declina competența de a judeca cererea de revizuire de față și trimite dosarul spre judecare Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru aceste motive, declină competența.

Semnați: *V. Sălcianu, Al. Minculescu.*

JUDECATORIA I URBANA BUCUREȘTI

Audiența dela 15 Iunie 1930

Președinția D-lui C. Stroescu, judecător,

Mihail A. Popițeanu cu A. I. Ghițulescu

MARTORI. — NOTĂ DE COMANDĂ. — ARĂTAREA PREȚULUI. — RECUNOAȘTEREA NOTEI. — ART. 1191 AL. ULT. COD. CIVIL.

O notă de comandă semnată și recunoscută de cel căruia îi se opune ține loc de convenție, ast-fel că potrivit ultimului aliniat de sub art. 1191 c. civil este inadmisibilă proba cu martori prin care s'ar tinde să se facă dovadă că prețul lucrului de efectuat este altul de cât cel prevăzut în acea notă.

No. 5662. — Admisă acțiunea intentată de către Mihail A. Popițeanu în proces cu A. I. Ghițulescu.

Judecata,

Având în vedere acțiunea intentată de reclamantul Mihail A. Popițeanu prin petiția înreg. la No. 4301 din 12 Mai 1930, dată Corporației de Meseriași de pe lângă Casa Centrală a Asigurărilor Sociale, prin care cerea să se constate că croitorul A. I. Ghițulescu i-a stricat 4 (patru) metri stofă venețiană de 1.40 cm. ce i-a dat spre croială și să căptușească două pardesii unul pentru vară și altul pentru primăvară pe care i-a stricat-o, prin croială lipsită de cunoștință specială tehnică, în bransa croitoriei bărbătești; fapt care constituie un delict civil, pentru care este răspunzător de prejudiciul ce i s'a cauzat, conform legii, cerând, să fie obligat la plata sumei de lei 1650 ce reprezintă lei 1200 valoarea stofei și lei 450 prețul lucrului cu dobândă legală și 800 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere actele de constatare făcute conform legiei meseriilor de Corporația Croitorilor din București, de pe lângă Minist. Muncii, a *Comisiei de împăcare care acte*, au fost înaintate acestei Judecătorii cu adresa 2943/1930, prin care în baza alin. 2 de sub art. 98 din legea meseriilor *socolită* acestei Judecătorii să hotărască cele legale asupra acțiunii reclamantului, îndreptată contra pârâtului pentru prejudiciul reclamantului prin greșita croire și ~~stri area~~ stofei căptușelei dată pentru două pardesiuri.

Având în vedere că, examinând cuprinsul actelor aflate dela dosar, se constată în fapt următoarele:

Reclamantul M. A. Popițeanu a reclamat zisei Corporațiuni în contra croitorului A. I. Ghițulescu, ca să se constate cu un expert special tehnic în meseria de croitorie de haine bărbătești, dacă i s'a stricat prin imprudență, greșeală lipsită de cunoștință specială tehnică de croit, materia de 4 m. stofă venețiană lată de 1.40 cm. ce i s'a dat pârâtului spre confecționat două pardesiuri unul de vară și altul de primăvară.

Având în vedere că, în urma acestei acțiuni con-

form legii meseriilor a fost numită și delegată o comisie de 3 membrii experți croitori speciali cu cunoștințe tehnice de croitorie pentru haine bărbătești și care experți prin procesul-verbal, încheiat care luând în examinare cele două pardesiuri ce li s'au prezentat de reclamant, au constatat cele următoare că: *cele două pardesiuri prezentate de reclamant căptușala la amândouă este strimă și scurtă, lipsește în parte rezerva care ar da posibilitatea să se mai modifice.*

Având în vedere că, această comisiune prin încheierea din 30 Mai crt. s'a pronunțat în favoarea reclamantului.

Având în vedere că, reclamantul în dovedirea acțiunii sale a prezentat pe lângă interogatorul ce s'a luat pârâtului și 2 acte:

1) O notă scrisă și subscrisă de pârât pe care este aplicată și ștampila magazinului de croitorie din care reese că, a primit 4 m. stofă venețiană pentru căptușală și lei 450 pentru lucrul căptușelei pentru acele pardesiuri și al doilea nota, factură a magazinului de furnituri de croitorie numit „La Clopot” pe care este trecut că a primit dela reclamant lei 1200 prețul stofei de 4 m. lat 1.40 cm.

Având în vedere că, pârâtul în apărare opune că prețul stofei ce a primit dela reclamant are valoarea metrul lei 220 sau 240 cel mult; dar pentru această opunere pârâtul n'a adus nici o probă reală palpabilă de crezut în contra facturii și prețului de 300 metrul cât a plătit reclamantul, cu factura prezentată, care factură face plină dovadă pentru judecată; și deasemenea, pârâtul mai opune că prețul tocmeii lucrului a fost de lei 900, iar nu de 450 cât a primit; nota scrisă și subscrisă de pârât recunoscută ține loc de convențiune, proba cu martori cerută a dovedi prețul tocmeii devine inutilă.

Considerând în drept pe deoparte, propunerea pârâtului de a i se admite martori că prețul lucrului său a fost de 900 lei, nu de 450 cât a primit și scris pe nota sa ce posedă este inadmisibilă, pe considerațiunea logică și juridică, căci în fapt nota prezentată de reclamant și recunoscută ține loc de convenție, fiind astfel proba cu martori conform ultimului aliniat de sub art. 1191 cod. civil, nu se poate admite nici odată în contra sau peste ce cuprinde această notă cu caracter convențional scrisă și subscrisă de pârât, căci astfel glăsuște legiuitorul prin citatul articol de lege; prin urmare, această probă cu martori, se înlătură fiind injustă și inadmisibilă; pe de altă parte, pârâtul dacă ar fi avut convențiunea că prețul tocmit, a fost de lei 900 legalmente este de știut dece până acuma, nu și-a exercitat acest drept; ca consecință logică bazată pe lege, justiție, veritate și echitate socială, rezultă erga omnes și pentru judecată că, pârâtul a invocat mijloace dolosive de pretențiune contra reclamantului; că, deasemenea opunerea pârâtului că stofa de căptușală ce a primit ar avea valoarea de 220 sau 240

lei metru, motiv de opunere care dovedește, o învederată maliție și vicleană rea credință, ca și la prima opunere că prețul învoierei a fost de 900 lei; și acest motiv, este de nedovedit în contra facturii prezentate care pentru judecată, reclamantul este de bună credință în cererea sa prin actele pe care le-a prezentat judecății.

Considerând în drept și pe baza constatărilor făcute de comisia de experți croitori, conform legii meseriilor croitorilor și prin prezentarea celor două acte notă și factură de care mai sus se face vorba, și-a dovedit acțiunea ca fondată conform art. 1169 cod. civil.

Având în vedere că, cererea sa de a i se admite ca pârâțul să fie obligat la plata sumei de lei 1650 prețul stofei și a lucrului cu dobânzi legale, socotit dela 12 Mai 1930 la achitare și cu cheltueli de judecată.

Pentru aceste motive, admite.

Semnat: C. Stroescu.

JURISPRUDENȚA STRAINA

Hotărâri definitive. — Competință. — Apel. — Neadmisibilitate.

O hotărâre fiind definitivă nu numai când ea termină în fond fie contestația întreagă, fie unul sau mai multe puncte litigioase, dar și atunci când statuiază definitiv asupra incidentelor, excepțiilor sau finelor de neprimire, sunt definitive hotărârile care statuiază asupra competenței.

Prin urmare, trebuie a fi casată decizia care declară neadmisibil apelul unei părți contra unei hotărâri date asupra competenței, sub cuvânt că o hotărâre asupra competenței este o hotărâre preparatoare al cărei apel nu poate fi primit înainte de hotărârea asupra fondului.

Cas. f. 27 Iunie 1929. Sirey. rep. gen. 10.1.340 din 1929.

După art. 323 din codul nostru de proc. civ. în contra hotărârilor premergătoare, date înainte de judecarea fondului, nu se va putea face apel decât odată cu hotărârea asupra fondului.

Este de observat mai întâi că legiuitorul nostru din 1900 a înlocuit cuvântul *preparatorii* prin cuvântul *premergătoare*, pentru a cuprinde într'insul atât hotărârile propriu zis preparatorii, cât și pe acele interlocutorii. Această soluție înlătură târăgânirea judecății prin tot felul de apeluri înainte de judecarea fondului și este în concordanță cu dispozițiile legii asupra competenței și incompetenței.

Astfel s'a decis că regula cuprinsă în art. 323 se aplică nu numai la hotărârile care ordonă o procedură preparatorie în sensul art. 159, ci la orice hotărâre asupra oricărui fel de incident, care n'are de efect curmarea acțiunii tribunalului, cum este atunci când trib. se declară competent, și continuă să judece fondul,

fără întrerupere. În cazul însă când se declară incompetent, acțiunea trib. încetând, se poate face apel deosebit în contra hotărârii. Cas. II, 2 Iunie 1900.

V. Em. Dan. *Codul de procedură civilă dreptul, asupra art. 323.* S. R.

DECANATUL BAROULUI DOLJ

Premiul Baroului Dolj „Avram Iancu“

1931

În conformitate cu dispozițiile regulamentului pentru acordarea premiului Baroului Dolj „Avram Iancu“, publicat în volumul „Istoria Baroului Dolj“ de d-l avocat Gh. Mil. Demetrescu, la pagina 446, Consiliul baroului Dolj, în cursul anului 1930, n'a acordat nimănui acest premiu.

Pentru anul 1931, acest premiu de lei zece mii (10.000) în numerar, esie prevăzut în bugetul baroului Dolj pentru cea mai bună lucrare din orice domeniu al dreptului public sau privat, scrisă de un avocat din orice barou din țară.

Termenul de depunerea lucrărilor în cinci exemplare la Decanatul baroului Dolj, este până la 1 Noiembrie 1931.

Se aduce aceasta la cunoștința tuturor d-lor avocați definitivi și stagiați.

Decanul Baroului Dolj, Dem. D. Stoescu

No. 115

1931 Ian. 22

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Recursul în Casație și Contenciosul Administrativ.

Un foarte apreciat și util volum de 1200 pagini cuprinzând comentariul legilor Curții de Casație și a Contenciosului Administrativ, după doctrină și jurisprudență, de D-l C. Hamangiu, Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție, membru onorar al Academiei Române, directorul revistei „Pandectele Române“, cu colaborarea D-lor Richard Hutschneker și George Iuliu, avocați.

Editura „Națională“ S. Ciornel, București, 1930.

Prețul lei 600

„Curs de Drept Constituțional“ de G. Alexianu, profesor de Drept public la Universitatea din Cernăuți cu o prefață de D-l Paul Negulescu, profesor de Drept public la Universitatea din București, membru al Institutului Internațional de Drept public.

D-l Profesor Alexianu a dat la lumină într'un frumos volum de 489 pagini cursul său de Drept constituțional pe care de trei ani îl profesează la Universitatea din Cernăuți.

În prefața cu care însoțește acest volum, d-l Paul Negulescu constată că „lucrarea este foarte bine concepută, împărțită în mod metodic, materia este tratată cu multă claritate și precizie. Deși profesor nou, D-l Alexianu dovedește, în lucrarea sa, calități remarcabile de metodă“.

„Din citirea lucrării se desprinde Impresiunea, mai bine zis convingerea, a unei puternice erudițiuni, a unei inspirațiuni democratice și generoase“.